

[Ebba Strange]

kan blive fastlagt for hele landet og komme til at hvile på gennemarbejdede pædagogiske synspunkter. Vi mener, at det haster meget, og håber derfor, at vores beslutningsforslag bliver gennemført. Indtil det bliver gennemført, vil vi som sagt støtte ethvert forslag, der betyder forbedringer, også det, der er til behandling i dag på foranledning af VS og DKP.

Tove Jørgensen (DKP):

Ministeren siger, at et forslag som det, der her er fremsat, vil medføre en ændring af bistandslovens almindelige principper. Det er ikke helt rigtigt, for der er jo i bistandsloven indført en regel om, at ministeren fastsætter maksimumsgrænser. Det har DKP bl. a. foreslået ophævet, netop fordi vi fandt det urimeligt, at man ikke giver refusion til de kommuner, der går ud over de normeringer, som ministeren har fastsat, og som rummer en reel nedskæring af tidligere normeringer.

Vi har i lovforslag nr. L 61, som blev førstebehandlet i november 1977, stillet forslag om, at en ændring af bydefordelingen mellem stat og kommune skulle betyde, at staten skulle indgå med 75 pct. af udgifterne, og vi har foreslået, at maksimumsgrænserne skulle hæves.

Det har vi gjort ud fra det synspunkt, at nok skal normeringerne hæves, men det er lige så vigtigt, at vi får udbygget hele området, og at vi sikrer, når det udbygges, at forældrene ikke får en bet ved, at der opnormeres i form af en højere forældrebetaling, for så vil den tendens, der er i øjeblikket til, at det kun er dem, der har særdeles gode indtægter, eller dem, der ligger så langt nede, at de kan få friplads, der udnytter institutionerne. Vi lægger megen vægt på, at også almindelige lønarbejderindtægter skal kunne udnytte institutionerne.

Derfor er det vigtigste en generel udbygning af området og en afskaffelse af ventelisterne. Jeg har i et svar fra socialministeren den 8. marts i år fået at vide, at man opfylder planrunderne op til ca. 90 pct. for vuggestuere og børnehavers vedkommende, overopfylder dem for aldersintegrerede institutioner og opfylder dem for fritidshjemmene op til 98 pct. Jeg får i et svar den 9. marts, også i 1978, at vide, at man i løbet af perioden 1978-83 vil udbygge institutionerne på lands-

basis med 35.000 pladser, og at de 28.000 af dem skal være institutionspladser. Men det er jo ganske utilfredsstillende; det er en anden ting, når ministeren siger, at det er kommunerne selv, der skal bestemme, for ministeren har stadig væk ret til over udbygningsplanerne at kontrollere, at kommunerne opfylder behovet, som vi af tidligere socialminister Jacob Sørensen har fået at vide skal svare til det faktiske og pædagogiske behov i en kommune. Her har BUPL undersøgelser, der siger 72.000 på venteliste, deraf 30.000 akutte, og så siger det sig selv, at når der er 30.000 akutte på venteliste, kan det ikke nytte noget kun at udbygge med 35.000 over en 5-årig periode.

Det viser sig samtidig, at udbygningen sker på dagplejen. Jeg har nogle tal fra et spørgsmål netop vedrørende det lovforslag, vi har fremsat, og de siger, at for 0-2-årige opfyldes behovet med 11,2 pct. af de indskrevne - det er dækningsprocenten, der er 11,2 pct. - i daginstitutioner og 10,2 pct. i dagpleje. Og så er vi ved det forslag, vi her taler om, for det er netop et udtryk for, på den ene side at daginstitutionerne ikke fungerer tilfredsstillende, og på den anden side at kommunerne, ud over at de sparer på normeringerne, også sparer ved at undlade at oprette daginstitutioner og i stedet for etablere dagplejeordninger.

Så har ministeren også nævnt, at det ikke er rigtigt, at der finder nedskæringer sted. Der har BUPL lavet nogle undersøgelser og beregninger, der siger - og de bygger på Danmarks Statistik - at såfremt der ingen stillingsnedlæggelser havde fundet sted i januar 1977, skulle der have været 28.215 fuldtidsstillinger, men der er kun 23.834. Og så er det endda sådan, at hvis man regner vikarkonto og arbejdstidsforkortelse med, skulle der være helt op til 30.191 i januar 1977. Der er altså reelt tale om, at der har fundet en nednormering sted, og at der vitterlig er for lidt personale ansat i institutionerne.

Dertil kommer, at nu har vi i folketingets socialudvalg også et lovforslag til behandling om udlægning af særforsoget, og også her har det betydning, at vi har nogle velfungerende institutioner, ellers kan det simpelt hen ikke klares. Det er ikke tilstrækkeligt med støttepædagoger. Vi ved jo bl. a. fra lægerapporten, at støttepædagoger ikke indgår med samme effektive funktion som en godt nor-